

vill vara värt allt. Det är
min egen erfarenhet. En mis-
sionärs väg går sällan genom
doftande rosingårdar, och dock,
vem plockar fagra blommor
vid den väg. Vem kan banat
åt oss, än vi missionärer.

Jag har ju för det mesta
varit hemma hos min kära
Mor och haft det så bra som
jag kunnat önska, inga bekym-
mer att tala om. Jag tror
att motgången är ett av de
medel som min Mästare i
sin kärlek använder för att
postra mig för det oändligt
stora uppdrag. Kan givet mig
Esther om Du visste hur liten

London den 10 maj 1923.

Kära lilla Esther!

Gud är vår styrkehet!

Vill sända Dig en hälsning
från London. Jag har nu varit
här över tre veckor. Tiden går
som väl är, men på samma
gång är jag ledsen över att jag
lärt mig så litet av språket
under dessa tre veckor. Dock
går det bättre att klara sig
nu, än den första veckan

och det skulle ju vara sorgligt annars. Ju mer man får lära sig, desto mer inser man hur ofantligt dum man är, hur lite man kan. Jag skulle egentligen skriva brevet på engelska, men jag vågar mig ej på det. Har hört att du är så styv i engelska och så har ju din man varit min lärare i detta språk. Vi skulle sikent få en rolig stund, men på samma gång kanske jag bedrövar min lärare med min okunnighet.

Vi voro fyra svenska i sällskap över till England. Resan var den härligaste man kunde

önska sig. Nordsjön låg nästan spegelblank hela vägen. Vi blevo mycket vänligt emottagna av Mrs. Cantell, hos vilken vi bor. Den engelska maten är alldeles smaktlös tycker jag. Kaffet de har, är alldeles omöjligt att dricka. Pom väl är här de gott the. Man lär sig verkligen sätta värde på sitt fosterland och alla de förmåner vi äga framför engelsmännen.

Det är myttigt att få komma ut så här. Då man har allt vad man önskar, blir man sig själv nog. Lite motgångar och bekymmer, driva oss närmare Bonon som bör och

bara talat om mig själv och
hur jag känner det. Kappas
Du förlåter det.

Vi svenskar läser engelska
sällsammans, 8 tim. i veckan
för en äldre engelsk dam. Hon
undervisar mycket bra. Mina
kamrater har läst engelska
mycket längre än jag och har
t. o. m. predikat på engelska, så
jag ligger långt efter dem och
för därför arbeta rätt så hårt
för att hinna med dem.

Mrs. Cantell och de övriga här
på hemmet äro pingstvännen.
Som Du ju vet, finns det olika
sorters pingstvännen, en del
verkligt djupt andliga, en del

ytliga och tomma. Jag förstår
mig ej riktigt på dem här.
De har möten två gånger i
veckan här på hemmet. Ibland
kan mötena vara rätt så
goda, men jag har varit med
på möten som har varit rent
förskräckliga. De har ropat och
skrikit så jag har måst hålla
för öronen, för jag blev rik-
tigt nervös. Det finns ingen
möjlighet att Gud kan tala
till sådana människor. Man
behöver vara stilla för att
kunna höra Guds röst. Det är
skillnad på jubel och skrik.
Men det finns en pingst-
församling rätt långt härifrån.

(Det var en himna med bass.)
Där är den bästa församling
och de bästa möten jag varit
med om^x. Vi skola gå dit i kväll.

Nu är väl **Din** lilla flicka
stor och duktig? Det skall bli
roligt att få träffa Dig vid
kongressen.

Pänder till sist innerliga
hälsningar till Dig, Din man &
Lillan (minns ej hennes namn)

Din vän
Hellen.

x här i England förstis

och oduglig jag känner mig,
inför detta stora uppdrag
som väntar mig. Det är nu
ej mer än några månader
till, innan jag lämnar foster-
land hem och vännar för
att resa till China. Ni så
facksam och lycklig över, att
Gud vill använda mig, sitt
ringa redskap i sin tjänst,
& en sådan förmån. Det
är härligt att veta, att vad
som än möter vi får vila i
Guds hand. Löftena kunna
ej svika. "O, Herre må du
hålla mig nere i ödmjuk-
heten!"

Kära Esther, nu har jag